

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 9

ในวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันนัดพบจิตแพทย์ ชายคนขับรถพาฟ้ารุ่งมาถึงที่ทำการมูลนิธิพร้อมกับถุงเสื้อผ้าสำหรับให้กายสวมใส่ ส่วนฤตินั้นมีชุดเสื้อกระโปรงปกโลโก้ “ภูริพัฒนา” ที่มูลนิธิแจกให้เด็ก ๆ ในความดูแลใช้อยู่แล้วจึงไม่ต้องจัดหาเพิ่มเติม ฟ้ารุ่งมองร่างที่คล้ายจะมีขนาดใกล้เคียงกับเธอ แต่ว่าสมบูรณ์แข็งแรงกว่าในชุดเสื้อผ้าสวยงามเรียบหรู กระโปรงปลายบานน้อยๆ พอดีเข้าและเสื้อสีอ่อนพอดีตัว ที่เธอเคยใช้เมื่อกว่าห้าปีก่อนเมื่อยังดูแลคุณหญิงเจ้าของคฤหาสน์ที่ทำการมูลนิธิอย่างชื่นชม

เมื่อก่อนนี้เมื่ออยู่ในวัยเดียวกันเธอก็เคยสวยสมบูรณ์แข็งแรง แต่หลังจากที่ภูริเสียชีวิต เธอโศกเศร้าเสียใจแล้วยังต้องตรากตรำทำงานดูแลธุรกิจต่างๆ ที่ตกมาเป็นของเธอและลูกชาย เพื่อให้ลูกจ้างนับร้อยชีวิตได้มีงานทำและครอบครัวของพวกเขาได้มีความสุขสบายพอสมควร เธอจึงมีอาการของโรคหัวใจ ร่างกายผ่ายผอมอ่อนแอจนไม่สามารถให้บุตรแก่ชายที่เธอรักได้

เธอกระซิบบอกอรลอว่า “รูปร่างสวยนะ น่องๆ นางงามเลยทีเดียวนะ แขนขาก็ดูดีไปหมด”

อรลอขมขมรับ “ถ้าแก้มอีกข้างไม่มีตำหนิ เจ้าหล่อนคงไปลิ่วละคะ ไม่มาอยู่ตรงนี้หรอก”

“แก้มมีตำหนินี้ทำศัลยกรรมให้สวยได้นะคะ บางที...”

แม่ขาวรีบขัด “อย่าเลยคะ พี่ฟ้า ชี้อะไรอย่างนี้ก็ดีแล้ว นิสัยมันแปลกประหลาดพิกลอยู่ อร์ว่าถ้าสวยขึ้นมาจะเสียมากกว่าดีนะคะ” ฟ้ารุ่งไม่ได้แย้ง

เธอมองหญิงสาวในวัยยี่สิบปี จับจูงสวายน้อยร่างท้วมที่ตีนกล้วไม่มั่นใจในตนเองให้มาคารวะทักทายผู้ใหญ่แล้วพาให้ขึ้นนั่งรถ ฟ้ารุ่งนั่งข้างหน้าคู่กับชายคนขับ อรลอให้ ชูใจ เจ้าหน้าทีหญิงคนหนึ่งถือเอกสารของฤติมาด้วย สวายน้อยจึงนั่งประหม่าไม่สบายใจอยู่ตรงกลางระหว่างกายและเจ้าหน้าที่หญิงผู้นั้น

ชูใจแสดงบทบาทโดยการให้ความสนใจปลอมโยนเอาใจเด็กสาว “เราจะไปเที่ยวกันนะ สนุกออก ฤติไม่ต้องตกใจนะ”

ฟ้ารุ่งและกายไม่สบายใจวิธีการโกหกหลอกล่อ เพราะเมื่อไปถึงโรงพยาบาล เด็กสาวอาจตระหนกตกใจจนบังคับตนเองไม่ได้ กายจึงคล้องแขนฤติไว้ พูดด้วยน้ำเสียงร่าเริงว่า

“เราจะไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลกันนะ”

“ฤติสบายดี ทำไมต้องไปโรงพยาบาล”

เด็กสาวถามอย่างตกใจ ฟ้ารุ่งจึงพูดยิ้มๆ

“ทุกคนที่มาอยู่มูลนิธิต้องให้หมอตรวจเพื่อทำประวัติการแพทย์เก็บไว้ คนอื่นๆ ทำกันแล้ว วันนี้คุณหมอมองว่าอยากทำงานให้ครบและคุณหมอก็คงอยากรู้จักทุกคนให้ดีด้วย ฤติต้องให้หมอตรวจ และถ้าหมอมองอะไรก็ต้องตอบ ไม่ต้องกลัวหมอจะจะ หมอใจดีมาก”

“แต่ว่าพี่กายเพิ่งมาอยู่มูลนิธิไม่ใช่หรือ ต้องหาหมอหรือเปล่า”

กายรีบตอบว่า “ต้องซี พี่กายก็ต้องตรวจร่างกายเหมือนกัน” “จะเจ็บไหม”

“ถ้ามีเจาะเลือดก็คงเจ็บนิดหน่อย ฤติคนเก่งคงไม่กลัวซีไหม”

เด็กสาวพูดว่า “ถ้าพี่กายไม่กลัว ฤติก็ไม่กลัว”

ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีเมื่อมาถึงโรงพยาบาล แต่เมื่อสาวชูใจเข้าไปทำเรื่องติดต่อขณะที่คนอื่น ๆ นั่งรออยู่ในท่ามกลางผู้คนในบริเวณโถงอาคาร เสียงและภาพของผู้คนรอบกายทำให้เด็กสาวไม่สบายใจ กระสับกระส่ายผุดลุกผุดนั่ง กายต้องคอยชวนพูดคุยเธอก็ค่อยสงบลง

เป็นความต้องการของแม่ขาวออร์ ที่จะให้กายได้พบจิตแพทย์ ดังนั้นแม้กายไม่ได้รับบัตรลำดับเข้าพบเหมือนคนอื่น แต่แพทย์ก็ให้นางพยาบาลมาเรียกหาเธอ

เธอแปลกใจ “ทำไมหมอมองจะพบกายก่อน”

“นั่นซี” ฟ้ารุ่งก็อยากได้คำตอบ ชูใจจึงเข้ากระซิบตอบเบาๆ

“แม่ขาวคุยกับคุณหมอทีดีเป็นการส่วนตัวคะ กายยังไม่ใช่คนของมูลนิธิและก็ไม่ใช่คนไข้ของที่นี่ ยังทำทะเบียนประวัติไม่ได้ คุณหมอมองว่าคงว่างพอดีแต่ว่าฤติจะได้พบหมอมฤทัยคะ”

แม้เสียงอธิบายจะเบา แต่ดูเหมือนกายจะได้ยินชัดเจน

“เจ้านายรอตตรงนี้นะคะ กายจะบอกพี่คนขับรถไม่ให้ไปไหนให้คอยดูทางนี้ไว้ กายไม่สวยคุณหมอมองไม่คุยนานหรอก”

ฟ้ารุ่งยิ้มอย่างให้กำลังใจ “กายอย่าพูดมากจนคุณหมอมองอยากคุยต่อด้วยนานๆ นะ”

“เจ้าคะ น้อมรับคำสั่งคะ”

ร่างสูงสันทัดที่มีใบหน้าสะอาดสะอ้านสวมแว่นสายตาทาหนาของนายแพทย์หนุ่มนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน เขารู้จักแม่ขาวออร์เพราะหลานสาวของเขาได้รับเงินรางวัลจากการเขียนเรียงความให้แก่มูลนิธิ แล้วกลายเป็นสนิทสนมกันเพราะเด็ก ๆ ที่มูลนิธิรับเข้าพักอาศัยให้การ

ดูแลจำเป็นต้องมีนักจิตวิทยาและจิตแพทย์ให้ความใส่ใจ แม่ขำจึง
ขอร้องเรื่องนี้มาเป็นการส่วนตัว

“...คุณฟ้ารุ่งจะพาเด็กที่มีปัญหามาตรวจ กายจะมาเป็นเพื่อน
ถ้าหมอว่างขอรบกวนหมอลองคุยกับเจ้าหล่อนดูที เจ้าหล่อนปรกติดี
หรือเปล่า”

เขาเคยเห็นและได้ยินเรื่องของกายมาก่อนแต่ไม่ได้พูดคุยกัน
ครั้งนั้นเธอเป็นจิตอาสาเข้ามาช่วยงานของมูลนิธิซึ่งเขาได้ไปเยี่ยมเป็น
ครั้งคราว มองด้านหนึ่งเธอช่างน่าสนใจ แต่ครั้งเห็นใบหน้าที่มีตำหนิ
น่าชิงชังเขาก็ละความสนใจจากเธอ

กายยกมือไหว้ แล้วนั่งลงตรงเก้าอี้ว่างใกล้ๆ

“สวัสดิ์ กาย จำหมอได้ไหม”

เธอจำได้... รวมทั้งสีหน้าผิดหวังของเขาเมื่อครั้งนั้นที่เขาได้เห็น
ใบหน้าเต็มของเธอ เธอไม่โกรธเพราะเคยชินและไม่นึกถือสาไม่ว่าใคร
ก็ตาม ที่ทำกิริยาดังนั้น

“คุณหมอเคยไปที่มูลนิธิ”

“ใช่แล้ว ความจำเธอดีเยี่ยมจริงๆ”

“ดีเฉยๆ ไม่ถึงกับดีเยี่ยมหรอก”

นายแพทย์ยิ้ม “บอกหน่อยได้ไหมว่าทำไมเธอถึงได้มาคุยกับ
หมอในวันนี้”

“แม่ขำคิดว่ากายสติไม่ดี”

“แม่ขำเข้าใจผิดใช่ไหม”

“อาจไม่ผิดก็ได้... เพราะบางทีอาการสติไม่ดีกับสติดีเกินไป ก็
ไม่ได้แตกต่างกันเท่าไร”

นายแพทย์หันมามองเธออย่างพิลึก

“เล่าเรื่องของเธอให้หมอฟังได้ไหม”

“หมอมีเวลาไม่มากไม่ใช่หรือ หมอฟังได้ไม่จบหรอกถ้าไม่ยอม
ผัดนัด”

เขาเลิกคิ้ว “กายคิดว่าหมอมีนัดกับใครหรือ”

เธอขยับจะตอบ แต่แล้วก็หยุด โยกไหล่เล็กน้อยๆ กรีดผมสลาย
ปิดใบหน้าซีกที่สวยงามไว้

นายแพทย์มองอยู่ครู่หนึ่ง “ทำไมกายทำอย่างนั้น...”

“ทำอย่างไร”

“เธอซ่อนซีกหน้าข้างหนึ่ง เปิดอีกข้างหนึ่ง แต่เลือกที่จะซ่อน
ข้างสวย ไม่อยากให้เห็นหรือ”

เธอนิ่งแล้วเสยผมกลับไป นายแพทย์หนุ่มรู้สึกปลอดภัยไปรั้งขึ้น
จดข้อความลงสมุดบันทึกแล้วถามต่อ

“บอกหมอชื่อว่าทำไมเธอไม่อยากซ่อนอีกด้านหนึ่งแล้วเปิดด้าน
สวยไว้แทน เธอคิดอะไรอยู่หรือ หรือว่าเธอไม่ชอบหมอ”

เธอห่อปากคิดๆ หลุบตามองพื้น แพทย์หนุ่มพิลึกใบหน้าด้าน
สวยใส คิดว่าเธอคงสวยงามน่าดูทีเดียวถ้าไม่มีแผลเป็นน่าเกลียดนั้น

เธอขยับกายเหมือนกำลังจะตอบคำถาม แต่แล้วจู่ๆ ก็ส่งเสียง
อุทานเบาๆ เบิกตากว้าง ผุดลุกขึ้นผวาจะออกจากห้อง บุรุษพยาบาล
ร่างสูงใหญ่ที่ยืนดูอยู่ใกล้ประตูปราดเข้าขวางยื่นมือจะจับ แต่กลับถูก
ปัดแรงแล้วกระซอกแซกเล่าๆ เหยียงไปปะทะนายแพทย์ที่ผุดลุกขึ้นยืน
ร่างเล็กๆ ถลาออกไปยังห้องโถงที่เต็มไปด้วยผู้คน เหลียวขวับมองหา
แต่ไม่พบใครที่ต้องการนอกจากชายคนขับรถ

เธอร้องถาม “ไปไหนกันหมด..! เจ้านายอยู่ที่ไหน..!”

ชายคนขับรถมองงงๆ “ไม่รู้ซิ เมื่อกี้เห็นนั่งคนเดียวอยู่นี่นา”

“ไปห้องน้ำหรือเปล่า ช่วยตามหาดูที ห้องน้ำไปทางไหน..!”

“แค่ไปห้องน้ำ ประเดี๋ยวก็กลับมาละนา”

กายผละออกจากที่พลาทวาดสายตามองหา เธอวิ่งไปตาม
ทาง มีนายแพทย์และบุรุษพยาบาลวิ่งตามองหาเธออีกทีหนึ่ง....

เมื่อซูใจพายุดีเข้าพบแพทย์ ฟ้ารุ่งนั่งรออยู่คนเดียว อึดอัดไม่
สบายใจกับภาพและเสียงของผู้คนรอบข้าง คนส่วนหนึ่งมีความไม่ปรกติ
ของสมองและจิตใจ แสดงกิริยาอาการแปลกๆ แม้มีญาติประกบข้าง
ก็ไม่ได้ลดทอนทึลลง บางคนพูดไม่หยุด แต่บางคนก็เอาแต่จ้องมอง
ไม่พูดไม่จาจนเธอตัดสินใจปลีกหนีด้วยการลุกไปเข้าห้องน้ำ

ห้องน้ำอยู่ที่สุดปลายทางเดินและไม่มีใครอื่นทำให้เธอโล่งใจ
แต่เมื่อเสร็จธุระออกจากห้องเล็กที่เรียงกันอยู่สามห้อง กำลังอ้อยอิ่ง
ล้างมือที่อ่าง เธอก็ต้องตกใจเพราะหญิงสาวใหญ่ร่างท้วมคนหนึ่งเปิด
ประตูทางเข้าเข้ามาแล้วจ้องมองเธออย่างประสงคร้าย หัวใจเธอเต้น
แรงขึ้นแต่ก็ฝืนยิ้ม

“ห้องน้ำว่างอยู่ทุกห้องนะคะ”

“แก... แก...”

เสียงแหบๆ ถูกเค้นออกมา สีหน้าท่าที่ประสงคร้ายทำให้
หญิงสาวค่อยๆ ถอยจะกลับเข้าห้องเล็ก แต่ร่างนั้นก็พุ่งเข้าใส่อย่าง
รวดเร็ว เธอกรีดร้องปิดป้องด้วยเรี่ยวแรงน้อยนิด ร่างบางถูกจุด
กระชากจากการดิ้นหนีจนปะทะขอบประตูบ้าง ขอบแนวอ่างล้างบ้าง
เจ็บปวดและตระหนกตกใจอย่างที่สุด เธอสู้แรงอีกฝ่ายไม่ได้ เพียง
ครู่เดียวก็ล้มลงโดยมีร่างใหญ่หนึ่งกางขาทับกลางตัว มือใหญ่กำรอบคอ
บางๆ บีบเค้นอย่างไม่ปราณีสร้างความอึดอัดและเจ็บปวดอย่างยิ่ง

แล้วประตูก็ถูกเปิดออกโดยแรง ใครบางคนถลาเข้ามาลือคอ
ผู้หญิงร่างใหญ่ ดึงรั้งแรงจนต้องปล่อยมือจากคอฟ้ารุ่ง ร่างอวบใหญ่
ถูกดึงรั้งออกไป แล้วล้มหงายไปด้วยกันอีกทางหนึ่ง

กายนั้นเอง...

ฟ้ารุ่งผุดลุกขึ้นนั่งตะเกียกตะกายขยับหนี เห็นร่างเล็ก ๆ กอดรัด
ร่างอวบใหญ่ที่ดิ้นรนไวกทางด้านหลังแน่นเหมือนปลิงยักษ์ ไม่ว่าอีกฝ่าย
ต่อสู้ดิ้นรนอย่างไรก็ไม่อาจสลัดหลุดได้ แล้วฟ้ารุ่งก็แว่ยยินเสียงตวาด
กึ่งปลอบกึ่งขู่คำรามหัวหัวสนั่นๆ กายพูดหรือ พูดเป็นภาษาใด
ว่าอะไรกันนี้ เสียงนั้นทำให้หญิงนั้นงุนงงลดความดุร้ายลงทันที

ใครอีกหลายคนตามเข้ามาช่วยกันจับตัวหญิงนั้นลากห่างออกไป
เกิดเสียงแหลมๆ และเสียงหัวๆ ของผู้คนที่ซุกมุนอยู่ในพื้นที่แคบๆ ดัง
สับสนอ้ออึง ฟ้ารุ่งหันตาพรวดหัวใจสั่นหวิว เธอหมดสติไปวูบหนึ่ง
แต่กลับรู้สึกตัวขึ้นเมื่อกายถลาเข้าประคอง

“คุณฟ้า เป็นยังไงบ้าง”

ฟ้ารุ่งโอหลายครั้ง ทั้งตัวสั่นด้วยความตกใจ แล้วเธอก็ร้องให้
อยู่กับอกอุ่นของแม่สาวที่เข้ามาช่วยเธอ

สาวใหญ่ตื่นเรื่องถูกจับพาตัวออกไป และบริเวณหน้าห้องค่อยๆ
เบาบางจากผู้คนที่มามุงดู ฟ้ารุ่งขอหลบอยู่ในห้องน้ำซึ่งถูกสั่งให้ปิด
ชั่วคราว นั่งพิงบนเก้าอี้เข็นที่พยาบาลนำมาให้ กายใช้ผ้าผืนเล็กที่
ถูกซักสะอาดเป็นระยะเช็ดใบหน้าและเรือนผมให้ ส่วนนายแพทย์หนุ่ม
มองอย่างกังวล

“คุณฟ้ารุ่งแน่ใจว่าไม่เป็นอะไรหรือครับ ให้หมอตรวจร่างกาย
ให้ละเอียดก่อนดีไหมครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะหมอ ฉันแค่ตกใจและเจ็บนิดหน่อย ขอพักสักครู่
ก็แล้วกันนะคะ หมอมึงานก็เชิญเถอะค่ะ ฉันมีกายอยู่ด้วยแล้ว”

ชายหนุ่มมองแม่สาวที่ยืนซักผ้าผืนเล็กอยู่ที่อ่างล้างหน้า เธอ
ไม่ได้มองเขาด้วยซ้ำ แต่พอเขาถาม “ทำไม...” เธอก็ชิงตอบ

“กายปวดฉี่จะมาเข้าห้องน้ำ”

เธอทำให้เขาแปลกใจ เพราะเขาก็ตั้งใจจะถามถึงสาเหตุที่จู่ๆ
เธอก็ลุกขึ้นวิ่งมาที่นี้และทันเวลาพอดีอีกด้วย

“จริงหรือ แล้วทำไมไม่พูดดีๆ จู่ๆ ก็พรวดพราดลุกหนีออกมา
แล้วยังเหวี่ยงใครต่อใครที่ขวางทางทำให้วุ่นวายไปหมด”

“ก็กลัวฉี่ราดไง หมอคิดว่ามันน่าดูหรือเปล่า... หมอมีนัดก็รีบ
ไปเถอะ ประเดี๋ยวเราก็จะไปเหมือนกัน”

เขาได้แต่จ้องมองเธอจนฟ้ารุ่งต้องถาม

“มีอะไรกันหรือคะ”

เขานิ่ง ในที่สุดก็พูดว่า “ผมจะไปที่มูลนิธิเร็วๆ นี้ แล้วค่อย
คุยกันก็แล้วกันนะคะ”

นายแพทย์เปิดประตูก้าวออกไป เขาได้สั่งให้เจ้าหน้าที่นำ
จากไม่มากนักห้ามคนอื่นเข้าเป็นการชั่วคราว เพราะฟ้ารุ่งยังไม่อยากถูก
รุมถามหรือถูกถ่ายภาพไปแพร่ข่าว กายนำผ้าที่เพิ่งซักกลับมาเช็ด
แขนให้ ถามว่า

“เขี้ยวเป็นจำทั้งแขนขา เจ็บมากไหมคะนี่”

“ไม่มากหรอก” ฟ้ารุ่งตอบเสียงอ่อน “ขอบใจกายมากนะ
ถ้ากายไม่มาช่วยไว้ฉันก็อาจจะตายไปแล้ว”

“แหม ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ คนดีไม่ตายง่ายๆ หรอก”

“ได้ยินหมอพูดว่าจู่ๆ กายก็พรวดพราดลุกหนีมา แล้วยังเหวี่ยง
ใครต่อใครที่ขวางทางวุ่นวายไปหมด ทำไมกายถึงได้ทำอย่างนั้นล่ะ
กายคงไม่ได้อยากเข้าห้องน้ำจริงๆ ใช่ไหม”

เธอทำสีหน้ามีนัย “ลองทายซิคะ”

ฟ้ารุ่งลั้งเลที่จะตอบ “เทพบอกหรือ... ว่าฉันมีอันตรายน...”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ ผีไร้ญาติต่างหาก... ที่นี้เวลาทำบุญ เจ้าหน้าที่
อย่าลืมอุทิศส่วนกุศลให้พวกเขาด้วยนะคะ”

“ได้ซิ... แต่ว่า... กายเอาเรียวแรงมาจากไหน เหวี่ยงผู้ชาย
ตัวโตๆ พันทางแล้วยังจับผู้หญิงอ้วนที่กำลังคลั่งได้อย่างนั้น”

เธอยิ้มหน้าเป็นแก้มตอบ “กายเป็นวอนเตอร์วูแมน...”

“ตอนที่กายลือคอตัวผู้หญิงคนนั้นไว้ กายพูดอะไรหรือ เหมือน
เขาจะรู้เรื่อง หยุคคลั่งทันทีเลย”

“หือ... กายพูดอะไรหรือคะ”

“ไม่รู้ซิ คำพูดแปลกๆ เสียงกายตอนนั้นก็แปลกๆ”

เธอยกไหล่ “คงเป็นเทพพูดกระมัง บางที่ท่านก็ลงประทับ
วูบๆ แล้วก็ไป กายเป็นทางผ่านของเทพอยู่แล้ว”

ฟ้ารุ่งมองใบหน้าด้านสวยใสที่กำลังตั้งใจทำความสะอาดน่องให้
หลังจากเช็ดลำแขนให้แล้ว พูดอย่างไม่มั่นใจ

“กาย... ไปอยู่ที่บ้านกับฉันได้ไหม ไปวันนี้เลย เตี่ยพอส่งญาติ
กลับไป ฉันจะขอกายจากแม่สาว...”

อีกฝ่ายพูดว่า “แม่สาวคงไม่ชอบหรอกค่ะ จะขัดใจกันเปล่าๆ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะไม่ขอ แต่ว่าจะพากายไปด้วยเลย กาย
อยากไปอยู่ที่บ้านฉันหรือเปล่า”

สีหน้าเธอเรืองเรือง ยิ้มน้อยๆ ตอบว่า

“กายอยากไปอยู่แล้ว เทพภูริก็ต้องการอย่างนั้น...”